

gældende Greve og kender vel ogsaa de Fredningsbestemmelser, denne har truffet paa mange Omraader. Det kan jo se smukt og godt ud, naar der, som det ærede Medlem oplyste, staar i Fæstebrevet, at Fæsteren har Lov til at nedskyde Kron- og Daavildtet, men der er en gammel Forordning, der siger, at han skal gøre det personligt. Jeg ser, at det ærede Medlem ryster paa Hovedet og siger nej, men jeg kender dog et Tilfælde, hvor en Enke, som altsaa ikke godt selv kunde skyde, thi det lære Bønderkonerne jo ikke — sommetider lærer Herremændens Kone det — og hvis Avlskarl heller ikke var øvet i at bruge Geværet, fik en øvet Skytte til at komme et Par Nætter og skyde Kron-dyrene ned, men øjeblikkelig kom der Bud fra Lindenborg om, at der var en gammel Forordning — hvor den staar, ved jeg ikke —, som forbød at lade Kronhjørtene nedskyde ved fremmed Hjælp; det skulde gøres personligt, og da, som sagt, hverken Enken eller Avlskarlen kunde nedskyde dem, var der ikke megen Fordel ved, at der i Fæstebrevet stod, at de havde Lov til at gøre det. At Kronvildtet og for Resten ogsaa Daavildtet gør megen Skade, er noget, som det ærede Medlem vistnok ikke er fremmed for. Det have de gjort paa mange Steder, maaske ogsaa hos Naboerne til de Arealer, det ærede Medlem ligger inde med.

Jeg hilser derfor dette Forslags Fremkomst med Glæde, og jeg finder ikke noget at sige til disse tre smaa Paragraffer, som kun fremkomme som et Forsøg paa om muligt at faa rettet noget paa dette Punkt. Jeg hørte udtale en vis Frygt for, at disse Fredningsbestemmelser skulde støde paa Modstand i det andet Ting, og det kan jo ikke nægtes, at der sidde nogle af dem, der ere interesserede i at bibeholde de nuværende indsnærpnde Fredningsbestemmelser, men jeg har alligevel den Tro, at selv om der i det andet Ting sidder nogle, som af egoistiske Hensyn kunde have Lyst til at bibeholde saa stor en Ret som mulig over for Fæsterne, ville de humane Hensyn dog gøre sig saa stærkt gældende, at kan man først her komme til fuld Forstaaelse angaaende Bestemmelserne for at værne Fæsterne og andre Mennesker over for den Skade, som Vildtet gør, saa ville saadanne Lovbestemmelser ikke komme til at strande oppe i det andet Ting. — Jeg hørte det ærede Medlem nævne, at der var Kommuner, som havde stor Indtægt af at leje Jagten ud. Dette

er mig bekendt, det finder ikke blot Sted i Tyskland, men ogsaa her i Landet. I det Sogn, hvor jeg hører hjemme, have vi saaledes lejet Jagten ud og derved faaet en ikke saa lille Kapital til den fri Fattigkasse. Men selv om denne Lov traadte ud i Livet, uden at en Tøddel ændredes deri, er jeg vis paa, at den ikke vilde genere os paa dette Omraade. Saa fra det Synspunkt betragtet skete der ikke nogen Ulykke, selv om Loven blev vedtagen i den Skikkelse, hvori den er forelagt. Forslaget har min fulde Sympati, og jeg haaber alligevel, at det skal blive Grundlag for en Forhandling, saa at vi kunde faa Bestemmelser frem, som i nogen Grad vare bedre end de nugældende, navnlig da over for Fæsterne, saaledes at de fik Lov til at skyde Dyr og derved væge sig for den Skade, som disse i lang Tid have gjort paa deres Marker. Jeg hilser derfor dette Lovforslag med Glæde og haaber, at det maa gøre den tilsigtede Nytte.

Bluhme: Til den sidste ærede Taler skal jeg bemærke, at Udlejningen af Kommunernes Jagt bliver umuliggjort, saa snart Vildtet hører op, og ved denne Lov søges alt Vildt tilintetgjort. Med Hensyn til den Egn, det ærede Medlem talte om, hvor Kronvildtet gjorde Skade, sympatiserer jeg fuldstændig med hans Udtalelser. Ulykken ligger ikke i Jagtloven, men i den Regel, som tillader Godsejerne at inddrage hver 9de Fæstegaard og lægge dem sammen til en hel Landsby og saa nedlægge Landsbyen og gøre det til en Vildtbane. Deri stikker Ulykken, men ikke i Jagtloven. Der staar ganske vist i den nuværende Jagtlovs § 7, at det er tilladt Jordbrugeren at fælde Vildtet. Men jeg har aldrig vidst, at Domstolene fortolkede dette saaledes, at han skal gøre det *med egen Haand*, og det er vist et Spørgsmaal, som bør gøres til Genstand for Undersøgelse. Deri er vist ikke Jagtloven Skyld, men kun Domstolenes Fortolkning af den. En anden Sag er, om der ikke kunde være Grund til i Jagtloven at træffe den Bestemmelse, at Kronvildt og Daavildt ligefrem skulde kunne skydes ned, naar det søger uden for de indhegnede Dyrehaver. Thi det er egentlig talt kun det, som gør Skade. Raavildtet gør ikke Skade, men Kronvildtet og Daavildtet skulde være uden Beskyttelse og forbydes uden for indhegnede Dyrehaver. Om Fasanerne ogsaa skulle indhegnes, ved jeg ikke. Det vil i ethvert Tilfælde blive lovligt vanskeligt.